

2024.03.10. Laetere

Köszöntés: Kegyelem nekünk és békesség Istentől a Mi Atyánktól és az Ő egyszülött Fiától a Mi Urunk Jézus Krisztustól. Ámen.

Olvasmány: Ézs 66, 10-14

Örüljete Jeruzsálemmel! Vigadjatok vele mindnyájan, akik szeretitek! Szívből örüljete vele mind, akik gyászoltátok! **11** Mert jóllakásig szophattok vigasztalást nyújtó melleiből, gyönyörködve szívhatjátok duzzadó kebleit. **12** Bizony, ezt mondja az Úr: Folyamként árasztom rá a békességet, mint megáradt patakot a népek gazdagságát. Megszoptatnak, karjukon hordoznak és térdükön ringatnak benneteket.

13Ahogy az anya vigasztalja fiát, úgy vigasztallak én titeket: Jeruzsálemben kaptok vigasztalást! **14** Meglátjátok, és szívből örvendeztek, testetek is virul, mint a fű. Megtudják, hogy az Úr támogatja szolgálait, ellenségeit pedig megbünteti.

Alapige: Lk 22, 54-62

Miután pedig elfogták őt, elvitték és bekísérték a főpap házába. Péter pedig távolról követte. **55** Mikor az udvar közepén tüzet raktak, és körülülték, Péter is leült közéjük. **56** Amint ott ült a tűz világánál, meglátta őt egy szolgáló, szemügyre vette, és így szólt: Ez is vele volt. **57** Ő azonban letagadta, ezt mondva: Asszony, nem ismerem őt! **58** Röviddel ezután más látta meg, és ezt mondta: Te is közülük való vagy! De Péter így válaszolt: Ember, nem vagyok! **59** Körülbelül egy óra múlva másvalaki is bizonygatta: De bizony, ez is vele volt, hiszen ő is Galileából való. **60**Péter azonban ismét tagadta: Ember, nem tudom, mit beszélsz. És amikor ezt mondta, egyszerre megszólalt a kakas. **61** Ekkor megfordult az Úr, és rátekintett Péterre. Péter pedig visszaemlékezett az Úr szavára, amikor azt mondta neki: Ma, mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem. **62** Azután kiment, és keserves sírásra fakadt.

Péter távolról követi Jézust, miután elfogták őt. A tanítvány, a szikla, akit a katolikus testvérek az első püspöknek tartanak, s az egyház egyik alapembere. Távolról követi a Mestert. De persze nincs egyedül, hiszen Jézus már ekkor egy nagyon ismert személy, s többen követik. Nemcsak tanítványok, hanem rosszakarók is, meg ugye a kíváncsiak. Akik várják, hogy mi lesz a fejlemény. Úgyhogy a felismerés nem olyantól jön, aki a Jézus tanítványi körének a tagja, hanem egy szolgálóleánytól.

Te is vele voltál. Húha. Péter veszélyes vizeken van. Felismerték. S ez nem dicséret, nem valamilyen pozitív felismerés, hanem éppen az ellenkezője. Péter pedig tagad. Esküvel tagad. Aztán megint felismerik. S megint tagad. Majd pedig harmadjára is.

Milyen mély s mekkora törés ez. Az egyik első tanítvány. Aki kitartóan mindvégig követi Jézust. Megtagadja őt. Mondhatnánk, hogy de legalább ott van, s követi messziről a Mestert, míg a többiekről itt nem olvasunk.

De valóban a közel létnek, mindig van kockázata. Egy egyszerű, sima emberi kapcsolatnak is megvan a kockázata. Pláne Krisztus követésének. Péter éppen ennek a nagy mintája előttünk. A hűen követő, Krisztust követő emberé, aki vállalja a kockázatot, de aztán el is bukik. Hiszen korábban pár fejezettel előrébb még arról olvasunk, hogy mennyire tudatosan mondja Jézusnak, Uram én veled maradok, s követlek bármerre is mész. S akkor már Jézus tudja, hogy bizony meg fogja őt tagadni.

De vajon mi mit kezdünk a bukással, bukásokkal? Mert az tény, hogy vállalnunk kell a tetteinkért a következményeket. Nem lehet felelősség nélkül élni, s a világban aktívnak lenni. Viszont olyan emberi élet nincs ezen a földön, ahol ne lenne egy-egy bukás. Nagyobb vagy kisebb. S itt nem fizikai balesetre gondolok, hanem morális, etikai, erkölcsi bukásra.

Mikor elveket tagadunk meg. Mikor a hitünket tagadjuk meg. Mikor ellentmondásba kerülünk azzal, akik s amik vagyunk.

Persze minden egyes emberi élet más és más. S a különböző helyzetek is, amelyeket meg kell élnünk. Mert vannak kiélezett helyzetek. S ezek szülhetnek nehéz döntéseket, elgyengülést, elbukást is. Tele az egyház története is ilyesmikkel. Hogy félelemből, kényszerből megrettenve megtagadja magát, vagy akár a hitét valaki. Vagy kereste a könnyebb utat.

Senkinek nem kívánok ilyen helyzetet. Senkinek nem kívánok üldözést a hite miatt. A Krisztushoz tartozáshoz miatt. S persze más miatt sem.

De azt sem kívánom, hogy pálcát törjünk a meggyengült s elbukott fölött. Mert lehet, hogy mi éppen másban bukunk el. Vagy más helyzetben gyengülünk meg. Lehet hogy akire mi azt mondanánk, hogy mi biztos másként döntenénk, mi biztos kitartanánk, annak nem is látunk bele a helyzetébe.

Még egyszer hangsúlyozom, hogy ez nem azt jelenti, hogy akkor mindenkinek mindent lehet csinálni, s nincs semmilyen következmény. Nem. Abszolút nem. Sőt. Azt nem lehet elkendőzni meg elsumákolni hogyha valami olyan történt. Azt nem lehet semmissé tenni. S ezért vállalni kell a felelősséget. De Péternél azt látjuk, hogy később ebből a bukásból aztán mégis csak lesz egy út tovább. De talán már nagyobb az alázat Péterben. Talán már nem akar az első lenni meg a legnagyobb a tanítványok között.

S hadd emeljek ki még egy mozzanatot a mai szakaszunkból. Péter akkor török össze, s akkor gondol vissza arra, amit Jézus mond neki, mikor az Úr ránéz. Mikor Jézus rátekint. Egy filmszerű jelenet.

Mikor Jézus tekintete találkozik Péterével. Az árulóéval. Péter összetörik. Keservesen sír és kimegy a főpapi udvarból. A nagy tanítvány, a kőszikla, aki mindig ott van, mindig követi őt. Micsoda út. Micsoda lelki út. Az egyszerű halászból emberhalász lesz. Céltudatos tanítvány lesz, aki hűen végzi a szolgálatot, de aztán elbukik. S aztán majd persze fel is áll. S megy tovább.

Drága Testvérek nem ismerem a ti lelki életek minden részét. S azt, hogy milyen rögs az utatok, hogy milyen bukásokon vagytok már túl, s azt pedig pláne nem tudom, hogy milyenek várnak rátok.

De ha magamra nézek, nos azt kell mondjam, hogy nekem is voltak és vannak bukásaim. Mert egy lelkész élete sem mentes bajoktól, bűnöktől, terhektől. Nincs tökéletes keresztyén, protestáns, katolikus, vagy református élet.

De a kérdés az, hogy mikor ránk is ránk tekint az Úr, akkor azt hogyan fogadjuk. Annak nyomán mi lesz? Mi változik? Tanulunk belőle? Önvizsgálatot tartunk? Levonjuk a következtetéseket? Átgondoljuk a dolgainkat?

Mert talán a böjti idő az egy ilyen idő. A hátralépés, önvizsgálat és gondolkodás ideje is. Annak az ideje, hogy megmártózzunk abban a tekintetben. Krisztuséban.

Így kívánom, hogy legyen erre hely, s idő és akarat is a böjti időszakban. Ámen.

Isten gazdag áldását kívánva,

Kádas Richárd László